

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Belchatowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Robert Sobczak

Protokolant: Katarzyna Kaczmarek

w obecności Rej. Prokuratora: Małgorzaty Karwackiej-Barylskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 23.03.2017 r., 11.05. 2017 r. i 20.06.2017 r.

sprawy przeciwko M. C. (1) urodzonemu (...) w Ł.,

synowi C. i E. z domu W.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 09 lipca 2016 r. w okolicy m. D. gm. R., woj. (...), jadąc jako kierujący samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) drogą (...) kierunku Ł. podczas dojeżdżania do skrzyżowania z drogą (...) nieprawidłowo obserwował przedpole jazdy, nie zastosował się do znaku (...) oraz nie udzielił pierwszeństwa przejazdu wskutek czego doprowadził do zderzenia z pojazdem marki V. (...) o nr. (...) kierowanym przez K. K. (1) z powodu czego samochód V. (...) dachował, a znajdujący się w nim pasażer małoletni J. K. (1) doznał rozległych obrażeń czaszkowo-mózgowych w postaci rozległych podbiegnięć krwawych w powłokach głowy w okolicy skroniowej i potylicznej prawej, złamania wieloodłamowego kości pokrywy czaszki po stronie prawej z rozległą okrężnie biegnącą szczeliną na podstawie czaszki, rozległych uszkodzeń tkanki mózgowej z rozległymi ubytkami w obrębie płatów czołowego i skroniowego prawej półkuli, złamania prawej kości jarzmowej skutkujących zgonem na miejscu zdarzenia, zaś pasażerki: małoletnia M. K. doznała urazu uogólnionego, złamania żuchwy po stronie lewej i prawej, złamania bliższej nasady kości ramieniowej prawej oraz złamania przynasady bliższej I kości śródreżca lewego, które to obrażenia naruszyły czynności jej ciała na czas powyżej 7 dni, A. K. doznała stłuczenia urazu klatki piersiowej ze złamaniem (...) żebra prawego z odmą i krwiakiem jamy opłucnowej prawej, urazu kręgosłupa piersiowego ze złamaniem kręgów (...) i 1 oraz wyrostków poprzecznych (...) i stłuczenia ręki lewej, które to obrażenia naruszyły czynności jej ciała na okres powyżej 7 dni, natomiast pasażerka pojazdu marki M. (...) E. S. (1) doznała stłuczenia miednicy z krwiakiem biodra prawego i urazu powłok jamy brzusznej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni

tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 kk

1) oskarżonego M. C. (1) uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu z tą zmianą, że przyjmuje, iż wypełnia on dyspozycję art. 177 § 1 i § 2 kk i na podstawie art. 177 § 2 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

2) na podstawie art. 42 § 1 kk w zw. z art. 43§1 kk orzeka wobec oskarżonego M. C. (1) środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 2 (dwóch) lat;

3) na podstawie art. 63§4 kk na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 09 lipca 2016 roku;

4) na podstawie art. 46§1 kk zasądza od oskarżonego M. C. (1) na rzecz :

- pokrzywdzonego K. K. (1) kwotę 5000 (pięć tysięcy) złotych z tytułu częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,

- małoletniej pokrzywdzonej M. K. reprezentowanej przez rodziców K. K. (1) i A. K. kwotę 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych z tytułu częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i kwotę 2500 (dwa tysiące pięćset) złotych z tytułu częściowego naprawienia wyrządzonej szkody przestępstwem,

- pokrzywdzonej A. K. kwotę 5000 (pięć tysięcy) złotych z tytułu częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;

5) zasądza od oskarżonego M. C. (1) na rzecz oskarżycieli posiłkowych K. K. (1) i A. K. kwoty po 1845 (tysiąc osiemset 45/100) złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego;

6) zasądza od oskarżonego M. C. (1) na rzecz Skarbu Państwa 300 (trzysta) złotych opłaty i 6518,31 (sześć tysięcy pięćset osiemnaście 31/100) złotych tytułem zwrotu wydatków.

Sygn. akt II K 1130/16

UZASADNIENIE

W dniu 09 lipca 2016 roku K. K. (1) razem z rodziną wyjechał około godziny 10 swoim samochodem marki V. (...) nr rej. (...) z K. do swojej rodziny zamieszkałej w W., woj. (...). K. K. (1) przez cały czas kierował samochodem. Obok niego na przednim siedzeniu pasażera siedziała jego żona A. K., z tyłu za siedzeniem pasażera siedział 8 - letni ich syn J., a tyłu za siedzeniem kierowcy siedziała córka M. - lat 13. Wszyscy mieli zapięte pasy bezpieczeństwa, a J. K. (1) jechał prawidłowo zabezpieczony w foteliku przystosowanym do podróży dla dzieci. Około godziny 13 jechali drogą (...) od miejscowości R. w kierunku W.. W pobliżu miejscowości D. około godziny 13. 35 K. K. (1) zaczął zbliżać się do skrzyżowania z drogą podporządkowaną relacji W. - D.. Wówczas jechał z prędkością dozwoloną na tym odcinku drogi - 70 km/h. W tym czasie drogą (...) z kierunku Ł. (W.) w kierunku D. jechał jako kierujący samochodem marki M. (...) nr rej (...) M. C. (1). Na siedzeniu pasażera z przodu samochodu siedziała żona oskarżonego N. C. (1), a z tyłu za kierowcą siedziała ich znajoma E. S. (1). Wszystkie osoby podróżujące tym samochodem miały zapięte pasy bezpieczeństwa. Oskarżony poruszał się z prędkością nie mniejszą niż 79 km/h. Była to prędkość dozwolona na tym odcinku drogi. W odległości 148 metrów od skrzyżowania z drogą (...) znajdował się znak pionowy (...) z tabliczką informacyjną „150 m”. M. C. (1) nie zareagował na ten znak i jadąc z tą samą prędkością nagle zauważył znak „(...)” znajdujący się 25,8 metra od północnej krawędzi drogi (...) i przeraził się widząc, że jest na drodze podporządkowanej, po czym wjechał na skrzyżowanie z drogą z pierwszeństwem przejazdu i uderzył przodem swojego samochodu w prawy tylny bok prawidłowo poruszającego samochodu kierowanego przez K. K. (1).

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego k-263v -264 w zw. z k- 130 od słów „przedstawiony” do k-131 do słów „o której godzinie” w zw. z k -211 od słów „ w dniu dzisiejszym” do słów „przepraszam pokrzywdzonych”, zeznania świadków K. K. (1) k-264-265 w zw. z k-24v od słów „w dniu dzisiejszym” do k-25 do słów „reanimować”, A. K. k-265v-266 w zw. z k-96v od słów „w dniu 09 lipca” do k-97 do słów „w nas uderzył”, E. S. (1) k-266 w zw. z k-83v od słów „w dniu 9 lipca” do k-84 do słów „w szpitalu w Ł.”, N. C. (1) k -267 w zw. z k- 100v od słów „w dniu 9 lipca” do k-101 do słów „jezdni sucha”, protokół oględzin miejsca wypadku drogowego k-5-7, protokół oględzin pojazdu marki M. (...) k-11-13, protokół oględzin pojazdu marki V. (...) k- 14-16).

W tym czasie J. J. (2) jechała swoim samochodem od D. w kierunku W.. Podczas dojeżdżania do skrzyżowania z drogą (...) zauważyła, że w rowie po lewej stronie drogi jest samochód osobowy, który się palił. Natychmiast zatrzymała swój samochód i pobiegła z gaśnicą udzielić pomocy osobom znajdującym się w tym samochodzie. Gdy dobiegła do palącego się samochodu na miejscu pomocy osobom znajdującym się wewnątrz pojazdu udzielał już J. K. (2), który także zatrzymał się widząc, że miał miejsce wypadek drogowy. J. K. (2) z samochodu, którym kierował oskarżony uwolnił obie pasażerki, a następnie wydobył z samochodu M. C. (1), który miał uszkodzoną rękę. Oskarżonym zajęła się J. J. (2), a J. K. (2) gasił jego samochód do momentu przybycia straży pożarnej. Podczas udzielania pierwszej pomocy oskarżony powiedział J. J. (2) ,że nie zatrzymał się przed znakiem „(...)” i to jego wina, że doszło do wypadku.

Po udzieleniu pierwszej pomocy oskarżonemu J. J. (2) poszła udzielić pomocy osobom znajdującym się w drugim samochodzie biorącym udział w wypadku drogowym. Na trawie obok samochodu marki V. (...) leżał J. K. (1) i jego siostra. J. J. (2) stwierdziła, że u J. K. (1) nie ma żadnych funkcji życiowych. Natychmiast rozpoczęła jego reanimację do czasu przyjazdu karetki pogotowia.

W wyniku zaistniałego wypadku drogowego J. K. (1) doznał rozległych obrażeń czaszkowo-mózgowych w postaci rozległych podbiegnięć krwawych w powłokach głowy w okolicy skroniowej i potylicznej prawej, złamania wieloodłamowego kości pokrywy czaszki po stronie prawej z rozległą okrężnie biegnącą szczeliną na podstawie czaszki, rozległych uszkodzeń tkanki mózgowej z rozległymi ubytkami w obrębie płatów czołowego i skroniowego prawej półkuli, złamania prawej kości jarzmowej skutkujących zgonem na miejscu zdarzenia, zaś pasażerki : małaletnia M. K. doznała urazu uogólnionego, złamania żuchwy po stronie lewej i prawej, złamania bliższej nasady kości ramieniowej prawej oraz złamania przynasady bliższej I kości śródreżca lewego, które to obrażenia naruszyły czynności jej ciała na czas powyżej 7 dni, A. K. doznała stłuczenia urazu klatki piersiowej ze złamaniem (...) żebra prawego z odmą i krwiakiem jamy opłucnowej prawej, urazu kręgosłupa piersiowego ze złamaniem kręgów (...) i 1 oraz wyrostków poprzecznych (...) i stłuczenia ręki lewej, które to obrażenia naruszyły czynności jej ciała na okres powyżej 7 dni, natomiast pasażerka pojazdu marki M. (...) E. S. (1) doznała stłuczenia miednicy z krwiakiem biodra prawego i urazu powłok jamy brzusznej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni. Ponadto N. C. (1) w wyniku zaistniałego wypadku drogowego doznała stłuczenia kolana lewego oraz klatki piersiowej i były to obrażenia naruszające funkcjonowanie narządów jej ciała na okres czasu poniżej 7 dni. K. K. (1) w wyniku tego zdarzenia doznał stłuczenia głowy bez objawów ogniskowych i oponowych i zmian w układzie kostnym, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres czasu poniżej 7 dni. M. C. (1) doznał urazu lewej ręki i mimo trzech zabiegów operacyjnych nie odzyskał jej sprawnego funkcjonowania.

(dowód: częściowo wyjaśnienia oskarżonego k- 263v-264v, zeznania świadków J. J. (2) k-266v w zw. z k-72v od słów „w dniu 09 lipca” do słów „ udzielałam pomocy” , J. K. (2) k- 267v w zw. z k- 75 v od słów „w dniu 09 lipca” do słów „ pogotowia i policja,” opinia pisemna sądowno –lekarska dotycząca A. J. – K. k-39, opinia pisemna sądowno – lekarska dotycząca N. C. k-41, opinia pisemna sądowno –lekarska dotycząca E. S. k-43, opinia pisemna sądowno – lekarska dotycząca K. K. k-45, opinia z sądowno-lekarskiej sekcji zwłok J. K. k- 55-57, opinia pisemna sądowno –lekarska dotycząca M. K. k-107 i opinia pisemna uzupełniająca k-281, karta informacyjna z leczenia oskarżonego k- 253).

W chwili wypadku zarówno oskarżony M. C. (1) jak i pokrzywdzony K. K. (1) byli trzeźwi, a samochody, którymi jechali były sprawne technicznie. Ponadto w badanej próbce krwi pobranej od oskarżonego nie stwierdzono środków odurzających ani psychotropowych.

(dowód: protokół z badania stanu trzeźwości K. K. k-10, świadectwo wzorcowania k-4 , protokół pobrania krwi od M. C. k-91, sprawozdanie nr (...) k-90, opinia nr (...) k-78-79, opinia pisemna biegłego sądowego K. K. dotycząca stanu technicznego samochodu marki M. (...) nr rej. (...) k-115-117, opinia pisemna biegłego sądowego K. K. dotycząca stanu technicznego samochodu marki V. (...) nr rej. (...) k-118-119).

Biegły sądowy w dziedzinie techniki samochodowej i rekonstrukcji zdarzeń drogowych dr inż. K. W. (1) w wydanej opinii pisemnej stwierdził, że zgromadzony w tej sprawie rzeczowy materiał dowodowy nie daje możliwości oszacowania w jakiej odległości znajdowały się pojazdy biorące udział w zaistniałym wypadku drogowym w chwili wystąpienia stanu zagrożenia. Nie można także ustalić, jakie były prędkości pojazdów w chwili powstania stanu zagrożenia i w chwili ich zderzenia oraz jak przebiegały przed zderzeniem tory ruchu pojazdów. Na podstawie porównania geometrii i zakresu uszkodzeń pojazdu M. z katalogiem danych EES (energetyczny równoważnik prędkości utraconej wyłącznie na deformację) biegły oszacował prędkość tego samochodu w chwili uderzenia w samochód V. (...) na nie mniejszą niż 79 km/h. Zdaniem biegłego oskarżony, jeżeli należycie obserwowałby sytuację na drodze i stosował się do znaków drogowych mógł zatrzymać pojazd przed skrzyżowaniem , ponieważ odległość jakiej potrzebował na zatrzymanie pojazdu z prędkości 90 km/h (dopuszczalnej) , była znacznie mniejsza niż odległość, z której kierujący był informowany o ustąpieniu pierwszeństwa. Całkowita droga niezbędna do zatrzymania pojazdu z prędkości 90 km/h (dopuszczalnej) od znaku ustęp pierwszeństwa do skrzyżowania z drogą (...) wynosiła 80 metrów.

K. K. (1) kierując samochodem V. (...) z prędkością 70 km/h nie mógł uniknąć zderzenia z samochodem oskarżonego i nie przyczynił się do zaistnienia przedmiotowego wypadku drogowego.

(dowód: opinia pisemna biegłego sądowego dr inż. K. W. k-184-204)

Oskarżony M. C. (1) ma 32 lata, jest żonaty i ma jedno dziecko w wieku 2lat Posiada wykształcenie wyższe techniczne – jest (...). Aktualnie nigdzie nie pracuje z powodu uszkodzonej w wypadku drogowym ręki. Do momentu wypadku pracował w firmie (...) i zarabiał(...) złotych brutto miesięcznie, nie był dotychczas karany.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego, k.263v i 210, karta karna k.-271./

Biegli lekarze psychiatrzy w wydanej pisemnej opinii sądowo-psychiatrycznej stwierdzili, że M. C. (1) nie cierpi na chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe ani inne zakłócenie czynności psychicznych oraz w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu miał prawidłowo zachowaną zdolność zrozumienia jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem. Jego poczytalność w toku postępowania karnego nie budziła wątpliwości.

(dowód: opinia sądowo-psychiatryczna k-140-142).

Oskarżony na rozprawie w dniu 23 marca 2017 roku przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że czuje się winny błędowi jaki popełnił, ale wpływ na tę sytuację miało niedbałe, a wręcz nieprawidłowe oznakowanie tej drogi. Podniósł, że jedyne co pamięta to chwila przed tym jak wjechał na skrzyżowanie. Zobaczył wówczas znak (...) i ogarnęło go uczucie przerażenia. W postępowaniu przygotowawczym oskarżony nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 09 lipca 2016 roku wyjechał około godziny 10.40 z W. swoim samochodem marki M. (...) nr rej (...) wraz z żoną N. C. (1) oraz jej koleżanką E. S. (1). Wszyscy jechali do C. na wesele przyjaciółki żony oskarżonego. W czasie jazdy oskarżony korzystał z nawigacji. Tuż przed wypadkiem jechał z prędkością 50-80 km/h. W tym czasie nikt tą drogą nie przejeżdżał. M. C. (1) wyjaśnił, że w pewnym momencie zauważył przed sobą znak „(...)” i był przerażony oraz nie pamięta czy hamował. Znak „(...)” przesłaniała tablica z informacją o kierunkach jazdy. Gdy zobaczył ten znak z lewej jego strony drogą główną jechał samochód. Doszło do zderzenia z nim, ale oskarżony ocknął się dopiero, gdy znalazł się swoim samochodem poza jezdnią z prawej strony w trawie. Dodatkowo podał, że leczy się z powodu (...) i od 2015 roku ma umiarkowany stopień niepełnosprawności. Uprawnienia do kierowania pojazdami ma od 2004 roku i są one bezterminowe. W 2015 roku stał na komisji lekarskiej i otrzymał kartę parkingową uprawniającą do parkowania na kopertach. Nikt nie mówił mu o przeciwwskazaniach do kierowania samochodem. Oskarżony dodatkowo wyjaśnił, że od 01 sierpnia 2016 roku jest na utrzymaniu żony, gdyż nie pracuje ponieważ leczy się po zaistniałym wypadku i koszty leczenia pochłaniają (...) złotych miesięcznie.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego k-263v -264v w zw. z k- 130 od słów „przedstawiony ” do k-131 do słów „o której godzinie ” w zw. z k -211 od słów „, w dniu dzisiejszym ” do słów: „przepraszam pokrzywdzonych”).

Z ustaleń Sądu wynika, że w dniu 09 lipca 2016 roku około godziny 13.35 M. C. (1) kierując samochodem marki M. (...) nr rej (...) dojeżdżał drogą (...) z kierunku od miejscowości Ł.- W. w kierunku D. do skrzyżowania z drogą z pierwszeństwem przejazdu (...). Nie obserwował on w tym czasie należycie drogi i nie zauważył w odległości 148 metrów od skrzyżowania znaku pionowego (...) z tabliczką informacyjną „, 150 m”. Jechał dalej z prędkością co najmniej 79 km/h i dopiero zauważył w odległości 25,8 m od skrzyżowania znak pionowy (...) „(...)”, na który nie zdążył zareagować i wjechał na skrzyżowanie doprowadzając do uderzenia przodem swojego samochodu w prawy tylny bok prawidłowo poruszającego się z prędkością 70 km/h drogą główną samochodu marki V. (...) nr rej (...) kierowanego przez K. K. (1), który jechał z kierunku od miejscowości R. do W.. W chwili wypadku z K. K. (1) kierowanym przez niego samochodem jechała jego najbliższa rodzina. Na przednim siedzeniu pasażera siedziała żona A. K., z tyłu za siedzeniem pasażera siedział 8 letni ich syn J., a za siedzeniem kierowcy siedziała córka M. - lat 13. Wszyscy mieli zapięte pasy bezpieczeństwa, a J. K. (1) jechał prawidłowo zabezpieczony w foteliku przystosowanym do podróży dla dzieci. Natomiast w samochodzie kierowanym przez oskarżonego na siedzeniu pasażera z przodu samochodu siedziała jego żona N. C. (1), a z tyłu samochodu za kierowcą siedziała ich znajoma E. S. (1). Także wszyscy mieli zapięte pasy bezpieczeństwa. Za takimi ustaleniami Sądu przemawiają zeznania świadków K. K. (1),

A. K., które są logiczne spójne i zasługują na wiarę. Korespondują z nimi co do samego faktu zaistnienia wypadku drogowego i uczestników tego zdarzenia zeznania świadków N. C. (1) i E. S. (1), które zasługują na wiarę. Także Sąd dał wiarę wyjaśnieniom złożonym przez oskarżonego na rozprawie, w których przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i uznał, że to on jest osobą odpowiedzialną za spowodowanie tego wypadku drogowego. Nie zasługują natomiast na wiarę wyjaśnienia oskarżonego złożone w postępowaniu przygotowawczym, w których nie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu próbując szukać przyczyn zaistniałego zdarzenia w nieprawidłowym ustawieniu znaków drogowych na jego trasie ruchu. Tego rodzaju wyjaśnienia były linią obrony przyjętą przez oskarżonego. Za takimi ustaleniami Sądu przemawia opinia pisemna sporządzona przez biegłego sądowego dr inż. K. W. (1), która jest jasna, rzetelna i w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości. Także żadna z obecnych stron na rozprawie nie kwestionowała jej treści. Na podkreślenie zasługuje fakt, że zanim oskarżony zauważył znak (...) przed skrzyżowaniem z drogą główną, to nie zareagował wcześniej na znak (...) znajdujący się w odległości 148 metrów od skrzyżowania z drogą (...). Tam też była tablica informacyjna „150 m”. Gdyby M. C. (1) wówczas rozpoczął manewr hamowania zatrzymałby pojazd przed skrzyżowaniem i do wypadku by nie doszło, gdyż na zatrzymanie pojazdu przy prędkości nawet 90 km/h potrzebował 80 metrów. Podnieść należy, że biegły sądowy przyjął prędkość samochodu przed wypadkiem, którym poruszał się M. C. (1) najbardziej korzystną dla oskarżonego, gdyż na podstawie uszkodzeń obu pojazdów oszacował tę prędkość na nie mniejszą niż 79 km/h w chwili zderzenia z drugim samochodem, a więc dozwoloną na tym odcinku drogi. Prędkość ta koresponduje także z wyjaśnieniami oskarżonego i zeznaniami świadka N. C. (1). Zarówno oskarżony jak i N. C. (1) podali, że ta prędkość nie przekraczała 80 km/h. Jednocześnie biegły sądowy jednoznacznie stwierdził, że na podstawie rzeczowego materiału dowodowego zabezpieczonego w tej sprawie nie da się precyzyjnie wyliczyć prędkości przed wypadkiem z jaką poruszały się oba pojazdy. Stąd Sąd dał wiarę zeznaniom K. K. (1), że przed wypadkiem jechał również z prędkością dozwoloną na jego odcinku drogi - 70 km/h. Tak więc jedyną przyczyną tego wypadku było nieumyślnie naruszenie zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego przez oskarżonego poprzez niewłaściwe obserwowanie drogi i znaków drogowych. Brak jest jakichkolwiek dowodów na to, że oskarżony umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym np. rozmawiając przez telefon komórkowy, czy w inny sposób. Droga, którą jechał oskarżony jest w tym miejscu drogą „monotonną” i M. C. (1) tuż przed wypadkiem po prostu na moment „wyłączył” swoją uwagę (zamyślił się) i gdy nagle się ocknął zobaczył znak (...) i wjechał na skrzyżowanie uderzając w przejeżdżający drogą z pierwszeństwem przejazdu samochód kierowany przez K. K. (1). Na marginesie podnieść należy, że Sąd w tym składzie dobrze zna skrzyżowanie dróg, na którym doszło do wypadku, gdyż tą trasą od wielu lat dojeżdża do pracy i na drodze, którą poruszał się oskarżony jest dobra widoczność i widać wyraźnie, że dojeżdża się do skrzyżowania z drogą główną o dużym natężeniu ruchu, gdyż jest to trasa o kierunku W. – W.. Bezsporne jest w sprawie, że oba samochody biorące udział w tym wypadku były sprawne technicznie, co potwierdzają opinie pisemne sporządzone przez biegłego sądowego mgr inż. K. K. (3). Opinie te w ocenie Sądu są wiarygodne i nie budzą wątpliwości. Z ustaleń Sądu wynika, że w wyniku zaistniałego wypadku drogowego J. K. (1) doznał rozległych obrażeń czaszkowo-mózgowych w postaci rozległych podbiegnięć krwawych w powłokach głowy w okolicy skroniowej i potylicznej prawej, złamania wieloodłamowego kości pokrywy czaszki po stronie prawej z rozległą okrężnie biegnącą szczeliną na podstawie czaszki, rozległych uszkodzeń tkanki mózgowej z rozległymi ubytkami w obrębie płatów czołowego i skroniowego prawej półkuli, złamania prawej kości jarzmowej skutkujących zgonem na miejscu zdarzenia, zaś pasażerki: małoletnia M. K. doznała urazu uogólnionego, złamania żuchwy po stronie lewej i prawej, złamania bliższej nasady kości ramieniowej prawej oraz złamania przynasady bliższej I kości śródreżca lewego, które to obrażenia naruszyły czynności jej ciała na czas powyżej 7 dni, A. K. doznała stłuczenia urazu klatki piersiowej ze złamaniem (...) żebra prawego z odmą i krwiakiem jamy opłucnowej prawej, urazu kręgosłupa piersiowego ze złamaniem kręgow (...) i 1 oraz wyrostków poprzecznych (...) i stłuczenia ręki lewej, które to obrażenia naruszyły czynności jej ciała na okres powyżej 7 dni, natomiast pasażerka pojazdu marki M. (...) E. S. (1) doznała stłuczenia miednicy z krwiakiem biodra prawego i urazu powłok jamy brzusznej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni. Ponadto N. C. (1) w wyniku zaistniałego wypadku drogowego doznała stłuczenia kolana lewego oraz klatki piersiowej i były to obrażenia naruszające funkcjonowanie narządów jej ciała na okres czasu poniżej 7 dni. K. K. (1) w wyniku tego zdarzenia doznał stłuczenia głowy bez objawów ogniskowych i oponowych i zmian w układzie kostnym, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jego ciała na okres czasu poniżej 7 dni. Także oskarżony doznał urazu ręki lewej, przeszedł trzy zabiegi operacyjne i do chwili obecnej nie ma sprawnej tej ręki. Za takimi ustaleniami Sądu przemawiają opinie pisemne dotyczące obrażeń

ciała odniesionych podczas tego wypadku drogowego przez K. K. (1), A. K., M. K., N. C. (1) i E. S. (1) wydane przez biegłego lekarza sądowego R. E.. Także nie budzi wątpliwości opinia pisemna uzupełniająca dotycząca kwalifikacji odniesionych obrażeń ciała przez M. K. wydana po zakończonym procesie leczenia tej pokrzywdzonej. Sąd uznał za wiarygodny protokół z sekcji zwłok J. K. (1) opisujący jego obrażenia ciała, które doprowadziły do jego zgonu na miejscu zdarzenia. Również Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, w których opisał aktualny swój stan zdrowia po zaistniałym wypadku drogowym. W pełni zasługują na wiarę zeznania świadków J. J. (2) i J. K. (2), którzy jako pierwsi udzielali pomocy uczestnikom tego wypadku drogowego, jednak samego momentu wypadku nie widzieli. Podnieść należy, że z zeznań J. J. (2) wynika, że oskarżony tuż po wypadku zdawał sobie sprawę z tego, że jest winny zaistniałej sytuacji, o czym poinformował J. J. (2), gdy mu udzielała pierwszej pomocy.

Sąd uznał za całkowicie wiarygodny nieosobowy materiał dowodowy w postaci: protokołów oględzin, , protokołu badania krwi, badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, opinii wydanych przez biegłych sądowych, danych o karalności. Dokumenty te zostały sporządzone przez podmioty do tego uprawnione, w ramach przyznanych im kompetencji i nie zostały zakwestionowane przez którąkolwiek ze stron procesu.

Oceniając dowody zgromadzone w sprawie i analizując ustalony stan faktyczny sąd doszedł do przekonania, że oskarżony podlega odpowiedzialności karnej, ponieważ zostały spełnione warunki konieczne do przyjęcia tej odpowiedzialności. M. C. (1) dopuścił się bowiem czynu naruszającego normę prawną i zagrożonego przez ustawę sankcją karną, czyn ten w ocenie sądu jest społecznie szkodliwy w stopniu wyższym niż znikomy, zaś sprawcy czynu można przypisać winę. Oskarżony w chwili czynu był pełnoletni i poczytalny, co potwierdza opinia pisemna sądowo-psychiatryczna.

Działaniem swoim oskarżony wypełnił dyspozycję art. 177 § 1 i §2 kk, gdyż w dniu 09 lipca 2016 r. w okolicy miejscowości D. gm. R., woj. (...), jadąc jako kierujący samochodem marki M. (...) o nr rej. (...) drogą (...) z kierunku Ł. podczas dojeżdżania do skrzyżowania z drogą (...) nieprawidłowo obserwował przedpole jazdy, nie zastosował się do znaku (...) oraz nie udzielił pierwszeństwa przejazdu wskutek czego doprowadził do zderzenia z pojazdem marki V. (...) o nr. (...) kierowanym przez K. K. (1) z powodu czego samochód V. (...) dachował, a znajdujący się w nim pasażer małoletni J. K. (1) doznał rozległych obrażeń czaszkowo-mózgowych w postaci rozległych podbiegnięć krwawych w powłokach głowy w okolicy skroniowej i potylicznej prawej, złamania wieloodłamowego kości pokrywy czaszki po stronie prawej z rozległą okrężnie biegnącą szczeliną na podstawie czaszki, rozległych uszkodzeń tkanki mózgowej z rozległymi ubytkami w obrębie płatów czołowego i skroniowego prawej półkuli, złamania prawej kości jarzmowej skutkujących zgonem na miejscu zdarzenia, zaś pasażerki: małoletnia M. K. doznała urazu uogólnionego, złamania żuchwy po stronie lewej i prawej, złamania bliższej nasady kości ramieniowej prawej oraz złamania przynasady bliższej I kości śródreżca lewego, które to obrażenia naruszyły czynności jej ciała na czas powyżej 7 dni, A. K. doznała stłuczenia urazu klatki piersiowej ze złamaniem (...) żebra prawego z odmą i krwiakiem jamy opłucnowej prawej, urazu kręgosłupa piersiowego ze złamaniem kręgów (...) i 1 oraz wyrostków poprzecznych (...) i stłuczenia ręki lewej, które to obrażenia naruszyły czynności jej ciała na okres powyżej 7 dni, natomiast pasażerka pojazdu marki M. (...) E. S. (1) doznała stłuczenia miednicy z krwiakiem biodra prawego i urazu powłok jamy brzusznej, które to obrażenia naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni.

W art. 177 kk spenalizowano przestępstwo wypadku drogowego. Jest to przestępstwo powszechne - podmiotem tego czynu zabronionego może być każdy uczestnik ruchu drogowego, wodnego lub powietrznego, do którego adresowane są zasady bezpieczeństwa obowiązujące w danej dziedzinie ruchu. Wypadek drogowy to zdarzenie w ruchu lądowym, wodnym i powietrznym wynikłe z naruszenia zasad bezpieczeństwa w tym ruchu, którego skutkiem jest nieumyślne spowodowanie obrażeń ciała powodujące naruszenie czynności narządów ciała na okres trwający powyżej 7 dni albo ciężki uszczerbek na zdrowiu, albo śmierć człowieka.

Warunkiem odpowiedzialności jest zaistnienie trzech przesłanek: naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu, wystąpienie skutku oraz związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem zasad a skutkiem.

Po pierwsze - oskarżony naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, gdyż nie obserwował należycie swojego przedpoła jazdy i wjechał z drogi podporządkowanej na drogę z pierwszeństwem przejazdu.

Po drugie - wystąpił skutek z § 1 i § 2 art. 177 kk .

Po trzecie - zachodzi związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym a wskazanym skutkiem .

Ustalając wymiar kary jako okoliczności obciążające Sąd przyjął znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego ze względu na dobro prawne objęte ochroną, w które ten czyn godzi, a więc bezpieczeństwo w ruchu drogowym, skutek w postaci śmierci małoletniego pokrzywdzonego i spowodowanie obrażeń ciała naruszających czynności narządów ciała na okres czasu powyżej 7 dni u pokrzywdzonych A. K., M. K. oraz E. S. (1).

Jako okoliczności łagodzące Sąd przyjął natomiast dotychczasową niekaralność oskarżonego, ustabilizowany tryb życia i próbę przeproszenia pokrzywdzonych na rozprawie.

Uwzględniając te wszystkie okoliczności Sąd na podstawie art. 177 § 2 kk wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Ponieważ skutki tego wypadku dotknęły przede wszystkim K. K. (1) (który nie przyczynił się w żaden sposób do tego wypadku) i pasażerów jego pojazdu, przy tak tragicznej sytuacji dla rodziny K. powinna być wobec oskarżonego wymierzona kara w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności, a taka kara nie może być orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania zaproponowana we wniosku złożonym trybie art. 335 kpk przez prokuratora jest w zaistniałej sytuacji karą rażąco łagodną i niesprawiedliwą.

Należy w tym miejscu również zauważyć, że kara musi spełniać nie tylko cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego, ale także zaspokajać społeczne poczucie sprawiedliwości i pełnić funkcję odpłaty za popełnione przestępstwo.

Sąd na podstawie art. 42 § 1 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł w stosunku do oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres 2 lat. Biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżony w chwili zdarzenia był trzeźwy, nie zbiegł z miejsca zdarzenia oraz, że w czasie odbywania kary pozbawienia wolności nie biegnie czas wykonywania tego środka karnego, orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w wymiarze 2 lat jest zdaniem Sądu wystarczający.

Na podstawie art. 63§4 kk na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 09 lipca 2016 roku.

Na podstawie art. 46§1 kk Sąd zasądził od oskarżonego M. C. (1) na rzecz :

- pokrzywdzonego K. K. (1) kwotę 5000 złotych z tytułu częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę,
- małoletniej pokrzywdzonej M. K. reprezentowanej przez rodziców K. K. (1) i A. K. kwotę 2500 złotych z tytułu częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i kwotę 2500 złotych z tytułu częściowego naprawienia wyrządzonej szkody przestępstwem,
- pokrzywdzonej A. K. kwotę 5000 złotych z tytułu częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sąd zasądził ponadto od oskarżonego M. C. (1) na rzecz oskarżycieli posiłkowych K. K. (1) i A. K. kwoty po 1845 złotych z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego zgodnie ze złożonym zestawieniem przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych.

Wymierzona oskarżonemu kara jest adekwatna do stopnia zawinienia i powinna spełnić swe cele w zakresie obu prewencji.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 627 kpk. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa z tytułu opłaty kwotę 300 złotych zgodnie z art.2 ust 1 pkt.4 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Nr 49 z 1983 roku, poz. 223 z późn. zm.) oraz kwotę 6518,31 złotych tytułem zwrotu wydatków.